

A Bírak kora. „Mindenki azt tette, amit jónak látott.” (Bír 21,25) Izráel lelki értelemben elég messze került az Úrtól: elhagyják, visszatérnek. Az Úr mégsem hagyta el őket. Adott vezetőket, akiken rajta volt az Ő Lelke. Adott az emberek szívébe bűnbánatot, az Úr keresését, megszabadította őket az ellenségektől.

Isten nem akarja, hogy népe élete – és a mi életünk – ilyen körforgásban teljen el: elfordulok, meg kell fenyítenie, újra megtérek, megszabadít... Ő ki akar vezetni ebből, növekedést akar adni: „növekedjete a kegyelemben és a mi Urunk, üdvözítő Jézus Krisztusunk ismeretében” (2Pt 3,18). Sámuel könyvében egy ilyen „korszakváltás” történik.

Ez akkor jön el, amikor Isten szerint itt van az ideje. Kell-e hozzá több, kell-e valami az ember részéről? Amit az ember ebbe beleadhat, az mind csak válasz – bizonyosság arról, hogy Isten nem engedte el népét. Az „elfordulás-visszatérős” korszakban, amikor a papok sincsenek igazi kapcsolatban van az Úrral („ritkaság az Úr Igéje”, 1Sám 3,1), mégis van valaki, aki az Úrhoz folyamodik, előtte önti ki a lelkét.

Anna sem magától jutott el idáig. Ami itt történik, Isten terve szerint történik. Isten új korszakot akar kezdeni. Ebbe bevonja az embert. Velünk is úgy kezdett „új korszakot”, hogy abba bevont minket: új kapcsolatot ajándékozott Övele. Úgy alakította körülöttünk az eseményeket, hogy derengeni kezdjen: Isten munkálkodik, engem keres – és erre mi is keresni kezdtük Őt.

Annánál is Isten alakította az eseményeket. Miért nem tud szülni? Egyáltalán miért van a férjének két felesége? Miért „vetélytársa” a másik asszony? Miért szégyen, ha valaki nem tud szülni? (Mózes törvényében nincs ilyen, ez az akkori ember gondolkodása miatt volt így.) – Isten nem a miérteket válaszolja meg, hanem felhasználja ezeket a körülményeket.

Bármilyen „vegyes” volt az emberek hitélete, gondolkodása, Isten nyitva hagyta az ajtót. Ő várja és akarja, hogy keressük Őt. Ezért tartotta fenn az istentisztelet, az áldozatok, ünnepek rendjét. Ezekre rendszeresen jártak, és hitték, hogy ott van az Úr. Mint a mai templomos, vallásos ember, akinek nincs személyes kapcsolata az Úrral, de hallgatja az Igét, és „meg is hallhatja”.

Míg másoknak az ilyen ünnep öröm, Annának keserűség – amíg el nem jut oda, hogy közvetlenül Istenhez forduljon. Nem a férjét kéri, hogy szóljon a papoknak, nem a főpapot kéri, hogy imádkozzon érte. Közvetlenül az Úrhoz folyamodik.

„Kiönti a lelkét az Úr előtt” – az Úr pedig betölti. Kiönti a kérését: fiúgyereket szeretne – és az Úr betölti azzal, hogy ki tudja mondani: legyen a Tiéd. „Csak azt tudom neked adni, amit kezedből kaptam” (1Krn 29,14): ha az Úr megajándékozza gyermekkel, hálából visszaadja. Egészen visszaadja: ne nála lakjon, hanem az Úr házában. Még akkor is, ha a másik asszony ezért tovább bosszantaná. (Az Úr megvédi ettől, mert több gyermeket is ad neki.)

Miközben mi „dolgozat” kérünk az Úrtól, Ő Önmagát akarja adni: be akar tölteni az Ő Lelkével, hogy hálások legyünk; hogy neki adjuk és Ő használja nemcsak azt, amit ad, hanem minket magunkat is. Anna Sámuelet visszaadta az Úrnak, ezáltal (az Úr házában nevelkedve) lehetett Sámuel az, aki lett: Isten prófétája, aki által újra szólt az Úr Izráelhez.

Istennek terve van velem is, és mindennel, ami az enyém. Kérnem kell, hogy használja ezeket. Ha hiányzik valami, vagy gondom van, akkor mint Anna, öntsem ki a lelkemet előtte, és Ő betölti: hálaadással, odaszánással, áldozatkészséggel. Annának megadta a fiút, nekem nem biztos, hogy azt adja, amit kérek, de megadja a békességet: tudom, hogy vele beszéltem, tudom, hogy Ő válaszolt, és nekem igazából a közösségre van szükségem Övele. Fog rólam

gondoskodni, nem biztos, hogy úgy, ahogy én elképzelem, de úgy, hogy én azért hálás lehetek, dicsérhetem Őt, és nem kell keseregnem azért, mert másoknak jutott valami, ami nekem nem.

Nekem jutott több. Anna az Úr szabadításának örvendezik (2,1), és annak, hogy állandóan az Úr jelenlétében lehet (nemcsak az ünnepeken). Így vagyunk mi is állandóan az Ő jelenlétében, sőt Őbenne, Krisztusban, akivel együtt mindent megad nekünk Isten (Róm 8,32), mint gyermekeinek.

„Mert az ÚR előtt nincs akadály: akár sok, akár kevés ember által szerezhetsz szabadulást.”

1Sám 14,6